Pablo Osvaldo Wolff och Cannabismysteriet: WHO:s roll i internationell narkotikapolitik

Vem var Pablo Osvaldo Wolff?

Pablo Osvaldo Wolff var en argentinsk läkare och psykiater som blev chef för WHO:s “Addiction-Producing Drugs Section” och sekreterare för WHO:s Expert Committee on Drugs Liable to Produce Addiction (ECDD) i början av 1950-talet. Han författade pamfletten 'Marihuana in Latin America: The Threat It Constitutes' (1949), som spred alarmistiska idéer om cannabis och fick inflytande inom FN och WHO:s policymaskineri.

WHO:s kommittérapporter och slutsatser

I WHO:s tredje och fjärde expertkommittérapporter fastslogs att ”there is no justification for the medical use of cannabis preparations”. Dessa uttalanden återupprepades i senare Technical Report Series (TRS 57/1952, TRS 76/1954). Kommitténs slutsatser påverkade medlemsländerna att eliminera cannabispreparat ur medicinsk användning.

1955 års WHO-rapport

År 1955 publicerade WHO rapporten 'The Physical and Mental Effects of Cannabis', som hävdade att cannabis inte bara var farligt i sig, utan att dess bruk ofrånkomligen ledde till heroinberoende. Detta citat återges i senare analyser: ”not only is marihuana smoking per se a danger but [its] use … leads … to intravenous heroin injections.” Rapporten har i efterhand kritiserats för bristande vetenskaplig grund.

Överföringen till FN-politik

ECOSOC:s resolution 548 (1954) noterade WHO-kommitténs uppfattning och uppmanade medlemsländer att skärpa kontrollen av cannabis. Ytterligare resolutioner, bland annat 730 (1959), stärkte linjen inför 1961 års Enkla konvention, där cannabis placerades i de strängaste schemana. WHO:s utlåtanden blev på så sätt normerande för internationell narkotikapolitik.

Wolffs inflytande och kritik

Wolff spelade en nyckelroll som både sekreterare för WHO:s expertkommitté och som författare till en pamflett som målade ut cannabis som ett socialt hot. Hans texter och WHO:s ståndpunkter bildade grunden för internationella beslut. Forskare har i efterhand påpekat att dessa slutsatser vilade på svagt empiriskt underlag och att de präglades av samtida politiska och ideologiska

påtryckningar, särskilt från USA:s narkotikapolitik under Harry Anslinger.

Slutsats

Wolffs arbete och WHO:s kommittérapporter utgjorde en kedja: Wolffs pamflett → WHO:s ECDD-rapporter → ECOSOC-resolutioner → 1961 års Enkla konvention. Detta låste in en restriktiv linje i decennier, trots att senare forskning visat att underlaget var bristfälligt. Denna policykedja illustrerar hur en enskild aktör och ett litet antal dokument kunde få stor global betydelse.